

Sygn. akt **XXVI GC 396/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karolina Toczyńska
Protokolant:	Małgorzata Szmit

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w T.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w T. kwotę 49.695,24 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 24/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 6.381 zł (sześć tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XXVI GC 396/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy datowanym na dzień 3 kwietnia 2014 r. (nadany 3 kwietnia w urzędzie pocztowym) skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 100.861,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, że jest wierzycielem(...) z siedzibą w W., której wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym – nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym dnia 8 kwietnia 2013 r. przez Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny, sygn. akt I Nc 65/13, opatrzonym klauzulą wykonalności w dniu 10 czerwca 2013 r. Na wniosek powódki Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Marek Wojtczak wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko (...). Sprawa była prowadzona pod sygnaturą akt Km 1537/13. W toku postępowania egzekucyjnego Komornik dokonał zajęcia szeregu wierzytelności przysługujących dłużnikowi od osób trzecich, w tym od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. W dniu 4 lipca 2013 r. komornik doręczył pozwanej pismo o zajęciu wierzytelności. Pomimo skutecznego zajęcia wierzytelności pozwana dokonała bezpośrednio trzech wpłat na rachunek bankowy dłużnika (...) tj. w dniu 5 lipca 2013 r. kwotę 375.000,00 zł, 6 sierpnia 2013 r. kwotę 406.308,22 zł i 20 sierpnia 2013 r. kwotę 141.585,57 zł, zamiast do rąk Komornika. W związku z powyższym spółka (...) pismem z dnia 5 marca 2014 r. wezwała pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie

110.140,01 zł odpowiadającej wysokości salda zadłużenia (...) (...) sp. z o.o. wobec powódki na dzień sporządzenia wezwania. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pismem z dnia 12 marca 2014 r. pozwana wskazała, iż wszelkie wpłaty na rachunek bankowy (...) (...) sp. z o.o. z tytułu wykonanych robót budowlanych były dokonywane przez Bank (...) inwestycję A. Ł. na podstawie przedstawionych mu faktur VAT. Dodała ponadto, że zgodnie z zawartą umową kredytu inwestorskiego nie mogła złożyć dyspozycji dokonania wpłaty na rachunek bankowy innego podmiotu niż generalny wykonawca, ponieważ stanowiłoby to naruszenie postanowień umowy kredytu inwestorskiego.

W odpowiedzi na pozew datowanym na dzień 4 czerwca 2014 r. (nadanym 5 czerwca w urzędzie pocztowym) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego stanowiska wskazała, iż nie zostały wyczerpane przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, gdyż powódka nie poniosła szkody. Podniosła, że dłużnik (...) (...) sp. z o.o. dokonywała wpłat na poczet spłaty swojej wierzytelności wskazując, że w dniu 19 maja 2014 r. wpłaciła na rachunek bankowy pierwotnego wierzyciela Konsorcjum (...) S.A. kwotę 13.009,75 zł. Zdaniem pozwanej skoro (...) (...) sp. z o.o. dokonywała spłat, a egzekucja wobec niej nie została uznana za bezskuteczną to w takiej sytuacji nie można mówić o braku możliwości odzyskania należności, a co za tym idzie o powstaniu szkody. Pozwana wskazała, iż (...) (...) sp. z o.o. pełniła funkcję generalnego wykonawcy realizowanej przez nią inwestycji budowlanej. Przedmiotowa inwestycja nie była realizowana ze środków własnych pozwanej, lecz z kredytu inwestorskiego i to z tego kredytu były dokonywane wpłaty na rzecz (...) (...) sp. z o.o.

Powódka pismem z dnia 9 maja 2014 r. ograniczyła swoje powództwo w zakresie kwoty 40.000,00 zł tytułem spłaty części zadłużenia przez pozwaną.

Nadto, pismem z dnia 6 sierpnia 2014 r. również ograniczyła powództwo o dalsze 11.165,73 zł tytułem wyegzekwowanej przez komornika kwoty w związku z dokonaniem przez dłużnika zapłaty na rachunek cedenta zamiast na rachunek cesjonariusza – wierzyciela egzekwującego.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) (...) sp. z o.o. była generalnym wykonawcą inwestycji budowlanej przy ul. (...) w Ł. realizowanej przez inwestora (...) sp. z o.o. Przedmiotowa inwestycja była finansowana ze środków pieniężnych nabytych przez spółkę na podstawie umowy kredytu inwestorskiego zawartej w dniu 26 czerwca 2012 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną (zwaną dalej: Kredytodawcą) a pozwaną (zwaną dalej: Kredytobiorcą) (umowa kredytu inwestorskiego nr (...) k. 56-70).

Zgodnie z § 2 umowy (...) SA zobowiązało się postawić do dyspozycji Kredytobiorcy środki pieniężne w kwocie 6.100.000,00 zł z przeznaczeniem na częściowe finansowanie kosztów realizacji budynku wielorodzinnego z garażem podziemnym przy ul. (...) w Ł. (k. 56). Zgodnie z treścią § 4 ust. 3 umowy, środki pieniężne przechowywane na rachunku były blokowane w całym okresie kredytowania i mogły być uruchamiane na realizację kredytowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego zgodnie z przepływami środków pieniężnych przedsięwzięcia inwestycyjnego zaakceptowanymi przez (...) SA (k.57). (...) SA zobowiązał się dokonywać wypłat środków z rachunku na podstawie przedłożonych przez Kredytobiorcę i sprawdzonych pod względem formalnym przez (...) SA faktur i rachunków dotyczących kredytowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego, w terminie do pięciu dni roboczych po stwierdzeniu spełnienia przez Kredytobiorcę warunków wypłaty środków z rachunku wyodrębnionych wpływów (§ 4 ust. 4 umowy, k. 57). Wypłata kredytu albo każdej transzy kredytu wymagała złożenia przez Kredytobiorcę pisemnej dyspozycji wypłaty (§ 6 ust. 1 umowy k. 59). Natomiast

wypłata kolejnej transzy następowała po uprzednim potwierdzeniu przez pracownika banku prawidłowości wykorzystania poprzedniej transzy. (...) SA każdorazowo dokonywał weryfikacji, czy poprzednia transza kredytu została wykorzystana w sposób określony w umowie, zgodnie z jej celem i przeznaczeniem (§ 7 ust. 7 i 8 umowy k. 59).

Na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy Konsorcjum (...) S.A., będącej cedentem oraz powódką (...) sp. z o.o. – cesjonariuszem nowym wierzycielem spółki (...) – (...) sp. z o.o. została powódka (...) sp. z o.o.

W dniu 8 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny na skutek pozwu wniesionego 26 marca 2013 r. przez powódkę (...) sp. z o.o. przeciwko (...) (...) sp. z o.o. wydał w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty na kwotę 211.743,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 9.924,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (sygn. akt I Nc 65/13, k. 21).

Na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 10 czerwca 2013 r. – powódka wystąpiła do komornika sądowego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wraz z wnioskiem o poszukiwanie majątków dłużnika (...) (...) sp. z o.o. (k. 22-25). W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego, w celu zaspokojenia należności w kwocie 107.642,80 zł wraz z odsetkami, Komornik w dniu 3 lipca 2013 r. dokonał zajęcia wierzytelności przysługującej (...) (...) sp. z o.o. od pozwanej (zajęcie wierzytelności, k. 27). Powyższe zajęcie pozwana otrzymała w dniu 4 lipca 2013 roku.

W tym samym dniu tj. 3 lipca 2013 r. pozwana złożyła do banku dwie pisemne dyspozycje wypłaty kredytu na rzecz (...) (...) sp. z o.o. na kwotę 92.784,80 zł (k. 71) oraz na kwotę 375.000,00 zł (k. 72). Na podstawie tak dokonanej dyspozycji w dniu 5 lipca 2013 r. bank (...) SA dokonał przelewu środków pieniężnych na rzecz (...) (...) sp. z o.o. w wysokości 375.000,00 zł (k. 32). Następnie w dniu 6 sierpnia 2013 r. przelał kwotę 406.308,22 zł (k. 34) oraz w dniu 20 sierpnia 2013 r. kwotę 141.585,57 zł (k. 36).

Powódka pismem z dnia 5 marca 2014 r. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 110.140,01 zł tytułem szkody, którą poniosła w wyniku z niezrealizowaniem zajęcia wierzytelności przysługującej (...) (...) sp. z o.o. Podniosła, że gdyby pozwana dokonała wpłaty do rąk komornika, a nie (...) (...) sp. z o.o. to roszczenie powódki zostałoby w całości zaspokojone (k. 28).

Pismem z dnia 12 marca 2014 r. stanowiącym odpowiedź na wezwanie do zapłaty, pozwana nie uznała roszczenia powoda wskazując, że zgodnie z obowiązującą ją umową kredytu inwestorskiego powódka nie mogła złożyć do banku dyspozycji dokonania wpłaty na konto innego podmiotu niż generalny wykonawca, a co za tym idzie nie mogła złożyć dyspozycji dokonania wpłaty na rachunek bankowy komornika sądowego (k. 30).

W kolejnym piśmie z dnia 3 września 2014 r. pozwana wskazała, że wierzytelności z dnia 6 i 20 sierpnia 2013 r. nie ulegały skutecznemu zajęciu gdyż powstały po 4 lipca, a więc po wpłynięciu do pozwanego zajęcia wierzytelności. Zatem egzekucja z tych wierzytelności może być prowadzona jedynie na podstawie nowego zajęcia (k. 119-121).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów prywatnych, które nie były kwestionowane, co do ich autentyczności, a także w oparciu o dokumenty urzędowe. Sąd w całości dał im wiarę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Postanowieniem z dnia 24.07.2014r. wobec skutecznego cofnięcia powództwa co do kwoty 40.000 zł wraz z odsetkami oraz postanowieniem z dnia 10.09.2014r. wobec cofnięcia powództwa w zakresie kwoty 11.165,73 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty sąd umorzył postępowanie i nakazał zwrot odpowiednio kwoty 2.000 zł oraz 280 zł tytułem opłaty od cofniętej części powództwa.

Rozstrzygnięcie końcowe obejmowało zatem pozostałą kwotę roszczenia w wysokości 49.695,24 zł i pozostałą część kosztów procesu.

Podstawą roszczenia zgłoszonego w pozwie jest treść art. 415 k.c. i art. 886 par 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. W razie naruszenia obowiązków wynikających z zajęcia wierzytelności poddłużnik ponosi odpowiedzialność deliktową.

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej pozwanej są: zawinione zachowanie poddłużnika, szkoda w majątku wierzyciela oraz związek przyczynowy pomiędzy zawinionym zachowaniem poddłużnika a szkodą wierzyciela.

Zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie została przyjęta deliktowa podstawa odpowiedzialności poddłużnika, co zostało wyraźnie zaznaczone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1982 r. (II CR 8/82, OSNC 1982/8-9/135). W późniejszych orzeczeniach kwestia ta nie była przedmiotem wątpliwości, wobec czego nie poświęcono jej uwagi, poprzestając na wskazaniu, że odpowiedzialność ta polega na obowiązku zapłaty odszkodowania stosownie do ogólnych zasad naprawienia szkody, określonych w kodeksie cywilnym, z zastrzeżeniem uregulowania przewidzianego w art. 886 § 3 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 30 września 1982 r., I CZ 101/82, niepubl.), oraz że podstawą odpowiedzialności przewidzianej w art. 886 § 3 k.p.c. jest prawidłowe dokonanie zajęcia wierzytelności, wymagające jej dostatecznej indywidualizacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., III CSK 332/05, niepubl.). Art. 886 § 3 k.p.c. posługuje się ogólnym określeniem o odpowiedzialności odszkodowawczej ciężącej na poddłużniku, które to sformułowanie interpretować należy jako odpowiedzialność poddłużnika za własne zawinione działania lub za takie działania organu, jeśli poddłużnik jest osobą prawną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010 r. sygn. akt I CSK 707/09, LEX nr 784901).

Zgodnie z art. 896 § 1 k.p.c. do egzekucji z wierzytelności komornik przystępuje przez jej zajęcie. W celu zajęcia komornik zawiadamia dłużnika, że nie wolno mu odbierać żadnego świadczenia ani rozporządzać zajętej wierzytelnością i ustanowionym dla niej zabezpieczeniem; wzywa dłużnika zajętej wierzytelności, aby należnego od niego świadczenia nie uiszczał dłużnikowi, lecz złożył je komornikowi lub do depozytu sądowego. Stosownie do § 2 tego przepisu, jednocześnie z zajęciem wierzytelności komornik wzywa jej dłużnika, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie: czy i w jakiej wysokości przysługuje dłużnikowi zajęta wierzytelność, czy też odmawia zapłaty i z jakiej przyczyny; czy inne osoby roszczą sobie prawa do wierzytelności, czy i w jakim sądzie lub przed jakim organem toczy się lub toczyła się sprawa o zajętą wierzytelność oraz czy i o jakie roszczenia została skierowana do zajętej wierzytelności egzekucja przez innych wierzycieli.

Z powyższego wynika, że do obowiązków tzw. trzeciodłużnika należy uiszczenie zajętej wierzytelności komornikowi. Dłużnik może kwestionować istnienie wierzytelności, lecz winien mieć ku temu usprawiedliwione powody. Jeśli takie powody nie istnieją, obowiązkiem dłużnika zajętej wierzytelności jest zapłata.

Zgodnie z art. 900 § 1 k.p.c. zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi zajętej wierzytelności.

Zajęcie wierzytelności na podstawie art. 896 k.p.c. obejmuje tylko wierzytelność istniejącą i skonkretyzowaną, osadzoną w ramach określonego stosunku zobowiązaniowego pomiędzy zindywidualizowanymi podmiotami. W wyroku z dnia 19 sierpnia 1971 r., sygn. akt I CR 308/71, Sąd Najwyższy wskazał bowiem, że przy egzekucji z wierzytelności uregulowanej w przepisach art. 895-912 k.p.c. zajęcie wierzytelności obejmuje tylko wierzytelność istniejącą i przysługującą dłużnikowi na podstawie określonego stosunku prawnego.

Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność wynikająca z umowy nr (...) z dnia 11 kwietnia 2012 r. zawartej pomiędzy (...) (...) sp. z o.o. była wierzytelnością istniejącą i skonkretyzowaną. Sąd nie ma wątpliwości, że działania obu stron były nakierowane na pozbawienie wierzyciela możliwości zaspokojenia się, a zatem odmowa przekazania zajętej wierzytelności komornikowi była zarówno bezprawna, jak i zawiniona, w konsekwencji czego doprowadziła do powstania szkody po stronie powoda, z uwagi na niezaspokojoną jego wierzytelność. Także związek przyczynowy między odmową zapłaty a tak rozumianą szkodą mieści się w granicach normalności, o jakich mowa w art. 361 § 1 k.c.

W doktrynie przyjmuje się nadto, iż zakazane w takiej sytuacji są wszelkie działania dłużnika egzekwowanego oraz poddłużnika, które mogłyby wpłynąć niekorzystnie na uprawnienia wierzyciela egzekwującego w stosunku do zajętej wierzytelności. W szczególności zajęta wierzytelność nie może być, z pominięciem wierzyciela egzekwującego, wypłacona dłużnikowi egzekucyjnemu (wierzycielowi poddłużnika), nie może też nastąpić potrącenie, ani zwolnienie z długu. Chociaż powyższe czynności są ważne między dłużnikiem a poddłużnikiem, to nie wywołują skutków prawnych względem wierzyciela egzekwującego i nie mają wpływu na jego uprawnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Dlatego też nawet jeśli dłużnik wierzytelności wypłaci zajętą wierzytelność dłużnikowi egzekwowanemu po zajęciu

wierzytelności, to powtórnie musi dokonać wypłaty w celu zaspokojenia wierzyciela egzekwującego (zob. W. Miszewski, Proces cywilny, s. 157 oraz Kodeks postępowania cywilnego, Tom II komentarz, red. J. Jankowski, Warszawa 2013, kom. do art. 902, s. 668). Tożsamy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 7 listopada 1938 r. (sygn. akt II C 1088/38, OSP 1939, Nr 6, poz. 320), stwierdzając, iż: „pozbycie się przez dłużnika egzekwowanego zajętej wierzytelności lub prawa nie jest samo przez się, tj. bezwzględnie nieważne, lecz tylko wobec wierzyciela bezskuteczne, wskutek czego wierzyciel może bez żadnych przeszkód egzekucję na zajętej wierzytelności lub prawie bez względu na fakt pozbycia tych obiektów przez dłużnika egzekwowanego w dalszym ciągu prowadzić i roszczenie swe z obiektu realizować” (analogicznie w: orzeczenie SN z dnia 30 kwietnia 1937 r., III C 3216/36).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że zachowanie pozwanej było bezprawne. Pozwana w dniu przelewu środków pieniężnych na rzecz (...) (...) sp. z o.o. tj. dnia 6 i 20 sierpnia 2013 r. wiedziała o skutecznym zajęciu wierzytelności i zakazie dokonywania wypłat na rzecz (...) (...) sp. z o.o. Dodatkowo, zgodnie z pouczeniem zawartym na zajęciu wierzytelności, nie poinformowała komornika o przyczynie niemożności realizacji zajęcia.

Pozwana, z chwilą doręczenia jej zajęcia wierzytelności w dniu 4 lipca 2013r. powinna poinformować bank o przedmiotowym zajęciu i wystąpić z dyspozycją przelewu środków pieniężnych na rachunek bankowy powódki, czego nie uczyniła. W takiej sytuacji bank dokonywałby wpłat na rachunek bankowy powódki, ew. do depozytu sądowego, a nie (...) (...) sp. z o.o. W efekcie działań pozwanej polegających na bezprawnym zaniechaniu przekazania zajętych wierzytelności, wbrew żądaniu komornika oraz niepoinformowania o przyczynach nieprzekazania wierzytelności powódka nie mogła skutecznie wyegzekwować należnej kwoty od dłużnika (...) a więc powstała w jej majątku szkoda.

Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym wiążą powinność wynagrodzenia szkody egzekwującemu wierzycielowi z naruszeniem przez dłużnika wierzytelności obowiązków wynikających z zajęcia tej wierzytelności (art. 902 w związku z art. 886 § 3 k.p.c.), zwłaszcza przez uiszczenie świadczenia wbrew zakazowi do rąk dłużnika lub przez bezzasadne zwleknięcie z udzieleniem komornikowi informacji, z jakich przyczyn odmawia złożenia do jego rąk tego świadczenia (art. 896 k.p.c.).

Sąd uznał, że pozwana nie wypłacając należności komornikowi, ani nie informując banku o zaistniałej sytuacji i świadcząc na rzecz (...) (...) sp. z o.o. doprowadziła do wyrządzenia szkody powódce, ponieważ tym działaniem – jako poddłużnik – uniemożliwiła skuteczną egzekucję i pozbawiła wierzyciela możliwości zaspokojenia.

Dłużnik zajętej wierzytelności na podstawie wykonalnego orzeczenia sądowego, który na skutek odmowy przekazania tej wierzytelności stosownie do wezwania komornika umożliwił egzekwowanemu dłużnikowi wyegzekwowanie zajętej wierzytelności z jego rachunku bankowego, obowiązany jest wynagrodzić wierzycielowi - niemogącemu już w żaden sposób ściągnąć należności egzekwowanego dłużnika - powstałą stąd szkodę według przepisów normujących odpowiedzialność z czynów niedozwolonych (art. 361 § 1, art. 415 k.c.). – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1982 r. sygn. akt II CR 8/82, OSNC 1982, Nr 8-9, poz. 135.

Wysokość szkody została zaś przez powódkę wskazana w uzasadnieniu pozwu i sąd w całości wyliczenie to podziela. Wskazana przez powódkę kwota 49.695,24 zł stanowi kwotę, którą powódka uzyskalaby w razie zgodnego z prawem działania poddłużnika w egzekucji.

Powyższe rozważania prowadzą również do wniosku, że pomiędzy zawinionym zachowaniem pozwanej a szkodą powódki występuje adekwatny związek przyczynowy. Szkoda powódki jest bowiem skutkiem bezprawnego zachowania pozwanej.

Wierzytelność zajęta przez komornika została w dostateczny sposób skonkretyzowana i (...) nie miała wątpliwości, iż wszelkie należności pieniężne uległy zajęciu, mimo to przekazywała środki w sierpniu jeszcze dwukrotnie. Nie jest konieczne zajęcie każdej z osobna transzy płatności, istotne jest, iż (...) i (...) łączyła umowa, z której należały się kolejne płatności. Okoliczność, iż (...) wystawiał kolejne faktury nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skuteczne zajęcie wierzytelności wynikających z umowy nr (...) miało miejsce 4 lipca 2013r., gdyby trzeci dłużnik zachowała

się zgodnie z normatywnym nakazem postępowanie egzekucyjne już by się zakończyło i nie byłoby potrzeby także wytaczania niniejszego powództwa.

Mając na uwadze powyższe należało również pozwaną obciążyć kosztami postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. Na kwotę zasądzoną tytułem kosztów postępowania składa się obliczona na podstawie art. 13 w zw. z art. 21 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kwota 2.764 zł uiszczona tytułem opłaty od pozwu, a pozostała po rozliczeniu kwot zwróconych już postanowieniami z dnia 24.07.2014r. oraz 10.09.2014r., ponadto wynikająca z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) opłata w wysokości 3.600,00 zł z tytułu zastępstwa strony przez profesjonalnego pełnomocnika oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.